

Melodia iubirii

Caprar Florin

În vechea casă părăsită,
Pe-o stradă rece, desfundată,
O melodie nesfârșită,
Din viața bună de-altădată,

A unui pian uitat de vreme,
Cu-mbătrânitele lui clape,
Cu tonuri dulci vrea să mă cheme
Trăgându-mă tot mai aproape.

Mă simt atras pe-acorduri clare
Într-o mirifică odaie,
Unde-ntr-un colț, un oarecare
Băiat, cu pletele bălaie,

Atinge-ușor, clapă cu clapă,
Purtând pe unda unui vis
Iubiri, ce n-au putut să-ncapă
În sufletu-i demult închis.

Căci a iubit în disperare
O dulce fată bălăioară,
Cu câțiva anișori mai mare
Ce sta pe-aceeași ulicioară.

Și-a împărțit chiar inimioara
În mii de-acorduri fermecate,
Și-a dăruit-o primăvara
Acelei fete minunate.

Și florile înmiresmate
Cântau în ritmurile calde,
Când vara-n raze-nflăcărate
Iubirea lor ar vrea s-o scalde.

Iar sufletul și-a rupt în două
În armonia infinită,
Când toamna-n stropii reci de rouă
Îl încălzea a lui iubită.

Dar iarna grea, necruțătoare,
Stingea a vieții ei sclipire
Și-odată cu a ei plecare

A înghețat a lor iubire.

Sta singur trist în odăiță,
Nici focu-n sobă nu cânta,
A ruginit și-a lui portiță,
Doar inima-i se avânta

În melodia neuitării.
Și luni în șir, și ani la rând,
Mereu în pragul înserării
Zburau acorduri calde-n vânt.

Azi, peste ani, ca un ecou,
În vechea casă părăsită
Se-aude același cânt din nou:
O melodie... nesfârșită.

Căprar Florin